

Brännkyrka bladet

Information från Brännkyrka församling
Svenska kyrkan • april 2012

FOTO: MAGNUS ARONSON

En stor gåva öppnar sig i dopet

När vi döps blir vi kallade att vara Jesu lärjungar. Vi bjuds in att älska livet med löftet att Jesus är med oss alla dagar intill tidens slut. Vi får ta emot Guds Ande som kommer att leda oss på rätta vägar genom livet. Läs Anna Karin Hammars ord om dopets sakrament.

Sid 3

Ny begravningslag från och med maj

Den främsta anledningen till ändringarna i begravningslagen är att man vill korta väntetiderna mellan dödsfall och begravning. Det blir nu 30 dagar istället för 60. Fördelarna med detta är många och liksom tidigare kommer det att finnas tid att förbereda begravningen på bästa sätt.

Sid 6

H-mollmässan på Brännkyrkavis

Missa inte tillfället att höra Bachs h-mollmessa framföras av Brännkyrka Motettkör, solister och instrumentallister. Konserten den 22 april avslutar vårens projekt, där musiken använts som gudstjänstmusik vid fem tillfällen.

Sid 6

Med respekt för varandras tro

Att få arbeta sida vid sida med andra trossamfund och religioner är en uppgift han skattar högt. Livet har gett honom många sådana möjligheter – från ungdomens ekumeniska volontärarbete till dagens gränsöverskridande uppgifter i en alltmer mångkulturell värld.

Porträttet Sid 7

Tre syskon döptes tillsammans

Att ställa till med stort dopkalas kändes för jobbigt. När barnen var små blev det inte av. Därför nappade Anna på församlingens inbjudan till dop och efterföljande dopkaffe. Tre av hennes barn blev på så vis döpta vid ett och samma tillfälle. En kanonidé! tycker Anna om församlingens initiativ.

Sid 8

Livets vatten

Dopets vårvind sveper över Svenska kyrkan i hela Stockholms stift. Vi pratar om vad dopet är och betyder – med varandra och med andra.

I januari deltog ett helt gäng medarbetare och ideella från Brännkyrka församling i stiftets Dopfestival. Tillsammans med hundratals andra från många andra församlingar fick vi i två dagar prata om dopet, lyssna på föreläsningar, delta i workshops, fira gudstjänster och mycket mer. Vi som

var med delar tankar om våra egna dop i det här numret av Brännkyrkabladet.

Här nedanför känner fem månader gamle Leo förtjust på livets vatten i dopfunten. Han döptes den 31 mars i Brännkyrka kyrka. Varje år döps ungefär 230 barn i vår församling. Till det kommer ett antal äldre barn, tonåringar och vuxna. Det är aldrig för sent. Erbjudandet om dopets gåva kan man tacka ja till när som helst under livet!

FOTO: BIRGITTA GUVÉUS

En droppe kan förändra någons liv.

Ledaren Sid 2

Ledaren

”Det är bara en droppe i havet”

Så säger vi när det som finns är så litet att det knappt märks. Jag hör unga människor säga att de inte röstar i några val, för det är meningslöst. Deras röst är bara en droppe i havet. Så avstår de en möjlighet att påverka sitt eget liv och sin framtid. De tror att det inte spelar någon roll vad de tycker. Det blir ändå som det blir, säger någon. Uttrycket ”en droppe i havet” är också vanligt när man talar om hjälpinsatser: ”vad spelar det för roll vad jag bidrar med, det är ju bara en droppe i havet”. Och med det säger man att ens egen insats inte kommer att göra någon skillnad. Nöden kommer att fortsätta att vara så ofantlig. I själva verket menar man att insatsen är meningslös. ”Det är droppen som

urholkar stenen” är ett annat talesätt. En hård sten kan verka omöjlig att forma, men det enda som behövs är droppar av vatten som faller på samma ställe, tillräckligt länge. Den som använder den bilden talar om uthållighet och tålmod. Det är den som envist står fast vid sin ambition och försöker och försöker igen, som kommer att uppnå en förändring

De här två talesätten visar att det oftast finns två olika perspektiv att välja mellan. Att tala om det lilla, och säga att det är så litet att det inte kommer att göra någon skillnad, är att göra det meningslöst, fast det egentligen inte är det. För någon av alla de röster som kommer in, är den som gör att majoritetsför-

hållandet förändras. Och för det barn som plötsligt får möjlighet att gå i skolan förändras hela livet, jämfört med om ingen insats hade gjorts och barnet hade förblivit analfabet. Kanske blir bilden av droppen som urholkar stenen rikare om vi påminner oss om att det inte är en och samma droppe som träffar stenen många gånger, utan olika droppar som tar samma väg. Det är de många dropparna som tillsammans urholkar stenen. Det är samverkan som leder till resultat, inte att jag eller du förmår göra allting själv.

En droppe i havet räcker inte till för att förändra världen, men en droppe kan förändra någons liv. Ditt eller någon annans. Kanske

finns det något i det här numret av Brännkyrka som väcker din längtan efter några droppar till. I dopvattnet rymmer Guds löfte till varje människa: ”jag är med dig alla dagar till tidens slut.” Så här i vårvintertid hopas och ber jag att du ska få känna det milda vårregnets droppar mot kinden, att du ska få uppleva styrkan i att dela en gemenskap och känna längtan efter att komma närmare källan där det riktigt livgivande vattnet finns.

Med önskan om en fin vår!

Eva Abragi

*Här en källa rinner,
Säll den henne finner!
Hon är djup och klar,
gömd men uppenbar.*
Sv.Ps 246:1

På nya jobb

Hon gillar arbetet i kyrklig miljö

Sedan 23 januari har församlingen ännu en husmor, Christina Henningson. Begravningskaffan, inköp av blommor, att förbereda tacos till konfirmandgrupper, viss lokalvård, större kyrkkaffan och att då och då ordna smörgåsar till kyrkorådet – och mycket mer – ingår i ett varierat jobb där service är ett ledord.

Christina är 59 år, har sambo och fyra utflugna barn. Hon har en lång och varierad yrkesbana bakom sig. Starten var i restaurangbranschen. Inom det fältet har Christina både gedigen utbildning och stor erfarenhet.

– Det här känns lite som att komma tillbaka till rötterna, arbetet passar som hand i handske, säger hon.

Hon kommer närmast från ett vikariat som husmor i Strängnäs Domkyrkoförsamling.

Innan dess arbetade hon i ett SIDA-projekt i Tanzania, som hjälpte massaikvinnor att starta mindre kooperativ.

– Jag har haft alla möjliga jobb! I Strängnäs upptäckte jag att jag tyckte om att arbeta i en kyrklig miljö, därför lockade jobbet i Brännkyrka, säger Christina.

Att pendla från Mariefred, där Christina bor, har visat sig enklare än hon trodde. Det har gått snabbt att hitta rutiner.

På fritiden är det i hög grad dans som gäller. Christina älskar att dansa, och tillsammans med sambon som delar intresset tar hon alla tillfällen. De gillar att dansa både med varandra och med andra.

– Sedan har jag alltid sysslat mycket med hantverk: silversmide, keramik och annat. Det är kul! Och jag har en dröm om att få vara med och renovera en kyrka – jag är fascinerad av kyrkorum, det är något alldeles speciellt med dem.

Kari Malmström

Perfekta dubbeljobbet passar Hans

För de flesta i församlingens gemenskap är Hans Qviström ingen nykomling. Efter att ha haft ett vikariat som vaktmästare under ett år fick han 30 januari en fast anställning på halvtid. Just halvtiden passar perfekt, för Hans har en parallell sysselsättning – som vi också har fått se prov på här i församlingen.

Sedan bortåt 20 år frilansar 43-årige Hans som regissör och skådespelare. Det är en bransch som går upp och ner, så ett fast jobb passar väl in i livet just nu. Föreställningen ”Jesus +33”, som nyligen spelats i Vårfrukyrkan för skolklasser och församlingsbor, har Hans regisserat – något han gjort vid sidan av sin ordinarie tjänst. Vid speltillfällena har dock den ena rollen förmodligen gått in i den andra...

– Jag gillar att vara vaktmästare, jobbet innebär många möten med människor, både i verksamheter och i gudstjänstliv. Det är inte helt olikt min andra profession, säger han.

Som vaktmästare måste man ha beredskap för att fixa tusen saker, och det är inte lätt att veta vilka problem som uppstår just idag.

– Mitt synsätt på livet är positivt! Jag har inget emot att hugga in och ser sällan saker som just problem. Jag väljer att betrakta dem från ett annat håll, då blir de istället utmaningar och möjligheter.

Hans bor i Södertälje med fru och yngste sonen. Två äldre barn bor på halvtid.

Förutom regi och skådespeleri fyller Hans fritiden med bland annat kajakpaddling. I Södertälje har han också i flera år gjort sommarteatrar på olika friluftsscener.

– I år satsar vi på något av Strindberg – det är ju ett sådant år!

Kari Malmström

SVENSKA KYRKAN Brännkyrka församling

POSTADRESS

Box 64, 125 22 Älvsjö
TELEFON 08-447 11 00 vx
TELEFONID må-fr 9.00–15.00
E-POST info@brannkyrka.org
WEBBPLATS www.brannkyrka.org
INFORMATIONSTELEFON 447 11 22

KYRKOHERDE Eva Abragi
447 11 13, 447 11 32 (bostad)

ADMINISTRATIV CHIEF
Niclas Hjorth, 447 11 12

BESÖKSADRESSER
BRÄNNKYRKA KYRKA OCH FÖRSAMLINGSEXPEDITION
Götalandsv. 189–191, Älvsjö
BESÖKSTID må–fr 9.00–15.00
FAX 08-86 09 22
VAKTMÄSTERI 073-403 40 53
HUSMOR 447 11 19

VÅRFRUKYRKAN MED FÖRSAMLINGSLOKALER
Fruängens kyrkogata 1–7
FAX 08-88 12 20
VAKTMÄSTERI 0738-23 27 23

PRÄSTER
Pehr-Albin Edén 447 11 14
Ann-Christine Janson 447 11 30
Katia Lidell 447 11 41
Anna Geijer Lindgren *tjl*
Jean-Luc Martin 447 11 11
Kerstin Millevik Lyktberg 447 11 27
Stanley Rydell 447 11 28
Cecilia Thunberg 447 11 00

DIAKONER
Eva Lundström 447 11 25
Maria Sterner 447 11 04
Éva Szabó Westerlund 447 11 00
Jennyfer Trinder 447 11 16

MUSIKER
Peter Gunnarsson 447 11 29
Minna Heimo 447 11 06
Robert Zelizi 447 11 17
Lillemor Zielinski 447 11 00

PEDAGOGER
Ingemar Cederlund 447 11 23
Lovisa Oscarson 447 11 05
Hilda Rudén 447 11 31
Michael Turner 447 11 44
Cecilia Öhrwall 447 11 26

INFORMATÖR
Kari Malmström 447 11 09
e-post: fornamn.efternamn@brannkyrka.org

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

Dop

Dopet – en inbjudan till ett oändligt äventyr

Att låta döpa sig eller sitt barn är för några lika naturligt som att fira påsk eller midsommar. Det är tradition och en tradition som man gärna vill vara del av. För andra är det ett stort steg, som sker först efter moget övervägande. Oavsett om det är ett kort eller ett långt steg till dopet öppnar sig samma gåva.

I dopet kallar oss Jesus Kristus att vara hans lärjungar. Oavsett om vi är små eller stora är det en inbjudan till ett oändligt äventyr som sträcker sig genom hela vårt liv och bortom vår död. Hur är det möjligt? Hur går det till? Låt mig få ge tre ledtrådar till detta mysterium och sakrament.

Den första ledtråden är att Gud älskar livet.

Gud skapar livet. Ut ur Guds skapande kärlek strömmar kosmos fram och vår förunderliga jord med sin möjlighet till biologiskt liv. I de vattendroppar som glittrar på den döptas panna möts allt vatten, från skapelsens början. Det är samma vatten som dinosaurierna levde av, som Jesus Kristus döptes i, och som nu detta barn eller denna vuxna döps i. I avhandlingen Skapelsens mysterium, Skapelsens sakrament finns följande bön för dopet: ”Uppenbara för oss ditt dops hemlighet: ett enda vatten och en enda mänsklighet, ett enda vatten och en enda livsgemenskap.” Gud älskar livet och inbjuder oss att göra detsamma. Att stanna till inför vattendropparna i dopet är att ana Skapelsens rikedom. De fina band av gemenskap som gör oss alla till varandras medskapelser och medmänniskor. I dopet inbjuder Gud oss att älska livet såsom Jesus Kristus älskar livet. Att glädjas över allt liv vi får ta emot. Att leva och vara i skapandets glädje. Att leva nära källan till allt liv och all kreativitet. Gud, som skapar och ger liv.

Den andra ledtråden är att Jesus Kristus alltid är nära oss.

I dopet får vi ett löfte att Jesus Kristus alltid ska vara med oss. Jag är med er alla dagar. Intill tidens slut. Dopet är början på en livslång ömsesidig vänskapsrelation. Ja, den är mer än livslång. Löftet om att få leva som vän till Jesus Kristus gäller också genom och vad vi får hoppas även bortom den biologiska döden. I en psalm sjunger vi: Dopets ljus förblir när livet slocknar. Dopljuset tänds på kyrkans stora påskljus, påminnelsen om att Kristus, den korsfäste och uppståndne, nu lever bland oss. Före oss har han gått igenom det svåra i livet och sparat en väg

FOTO: DESIGNPICTURES/NORDICPHOTOS

framåt som vi kan följa. Alla dagar är han med oss. Både de dagar som är lätta som ett sommarmoln och de dagar som är gråtunga av sorg och smärta. Nu går han bredvid oss och vill inget annat än att dela våra liv, våra känslor och våra tankar. Tillsammans med Kristus kan vi dela alla våra önskningar och förhoppningar. Det är det som vi kallar bön. Bön är att dela vårt hjärtas längtan med den som är nära oss, vid vår sida, ja, närmare oss än vårt eget hjärta. Jesus Kristus är nära alla människor och närvarande i hela Skapelsen. I honom skapades allt i himlen och på jorden. I dopet blir Jesus Kristus vår personliga vän i ett ömsesidigt vänskapsförbund. Vänner sviker aldrig varandra. Vänner finns där för varandra i alla situationer. Jesus Kristus som Guds vänskap med oss består genom allt, genom liv och död.

Den tredje ledtråden är att Anden alltid kan överraska oss.

Anden är Guds livskraft. Osynlig, lika livsviktig som vår andning. Fri som vinden som blåser vart den vill. Så som Jesus Kristus uppväcktes från de döda av Guds Ande, så ska även vi leva. Dag för dag, ur död till liv. Från nederlag

till upprättelse, ur misslyckande till gemenskap, ur naturen väckta till en ny dag. När vi vilar, verkar Guds Ande i oss. När vi arbetar, blir Andens gåvor till välsignelse för gemenskapen. Anden håller samman världar. Anden välsignar allt gott verk. I dopet tar vi emot Guds Ande och ber att hon ska hjälpa oss att leva i kärleken. När vi är på väg att ge upp är hon där och viskar i vårt öra: ge inte upp, det finns liv bakom denna sten, det finns ett äventyr som väntar på dig, Ibland säger vi att Gud har en plan för våra liv. Jag tror att den planen utvecklas steg för steg som Anden får leda oss till nya erfarenheter och insikter. Ibland går vi vilse. Med Andens hjälp kan vi alltid hitta stigen igen. I dopet blir Guds Ande vår vägvisare till livets vattenkällor. Kanske skulle vi kunna kalla Anden för Guds egen GPS, som vet var vi är och alltid kan leda oss vidare var vi än befinner oss. Anden överraskar med liv när vi inte tror att det finns något hopp kvar. Att låta Anden överraska oss, det är dopets gåva till oss. Början på ett oändligt äventyr.

Anna Karin Hammar

Präst och författare till boken Skapelsens mysterium, Skapelsens sakrament. Dopteologi mellan tradition och situation, Uppsala universitet. Finns även som pdf-fil på nätet.

Om min gudmor Marthe – och det fina i att ha en fadder

Vår 1962, i en dal i Vogeserna Frankrike, nära Sélestat. Där döptes jag som första barn till mina föräldrar. Det finns en bild med familjen och min gudmor under promenaden just efter gudstjänsten. Dopet skedde mitt i en söndagsgudstjänst, enligt traditionen. Att tas emot och bli överlämnad i Guds händer. Det har följt mig hittills, i sköna och svåra dagar.

Men nyss gick min gudmor Marthe bort, 90 år gammal. Hon fick ett långt liv. Marthe hade alltid förbön och om-tankar om mig, presenter och dukat bord. Inte bara i min barndom, utan även långt efter konfirmationen. Även sedan jag hade flyttat till Sverige. Julkorten kom alltid. Våra möten vid besöken i hemlandet präglades av glädje, ömhet och kärlek. Jag kände mig som en pilgrim som äntligen nått målet.

Och nu är hon borta, liksom en bit av min barndom och mitt liv. Jag kan inte åka till begravningen – den kommer för tätt inpå, jag har för mycket arbete inbokad redan.

Så vad ska jag göra? Samtidigt som ceremonin där nere äger rum denna onsdag sitter jag vid datorn. Jag söker på internet och letar upp den protestantiska kyrkan i Sélestat, där jag har tjänstgjort för många år sedan. Mitt i Alsace, bland vingårdar.

Och på Youtube visas kyrkan och musiken som spelas är psalmen 248, ”Tryggare kan ingen vara” – som är inte alls är fransk! Det blir kraft och tröst. Tacka Herren ty Han är god, tack. Och tack Marthe. Du var den bästa gudmor jag kunde tänka mig! Jag talar ofta med dopfamiljer om hur skönt och viktigt det är med gudfader/moder, eller fadder som vi kallar det numera. Hur viktigt det är med tacksamhet, ansvar och engagemang i och kring dopet. Efter 49 år är det nästan som igår!

Jean-Luc Martin
PRÄST

Vad betyder ditt

Några egna minnen från mitt dop har jag inte eftersom jag var ungefär fem månader gammal då jag döptes, men jag vet att jag döptes den 5 augusti 1984 i Hjortsberga kyrka i Listerby församling. I dopbeviset står även vilken präst som döpte mig, men jag har inte riktigt kunnat tyda namnet. Några foton från själva dopet har jag inte, däremot så har jag några foton som förmodligen är tagna efteråt hemma hos min farmor. Det är bilder på mig i en blå dopklänning och jag ligger i min gammelmormors alternativt min gudmors famn.

När jag funderar över vad mitt dop har betytt för mig så kommer jag att tänka på ett minne som jag har. Vi är några klasskompisar som är

på väg hem från skolan. Jag minns inte vilken klass vi går i men vi diskuterar om vi är kristna eller inte. Någon av tjejerna frågar mig: "Är du kristen?" och jag svarar: "Visst är jag kristen, jag är ju döpt". Där och då tycks dopet för mig ha varit liktydigt med att vara kristen.

Efterhand som min relation till Gud har utvecklats och fördjupats så har betydelsen av mitt dop förskjutits, det har mer och mer kommit att handla om min personliga relation till Gud. För mig handlar dopet mycket om en grundtrygghet och ibland tänker jag mig att jag i dopet fick ett vänskapsband av Gud (ett sådant där flätat band som man gör själv och ger till en vän). Det är ett vänskapsband som påminner mig om att jag aldrig är ensam och att jag alltid kan vända mig till Gud med allt det som ryms i mitt liv.

Kerstin Millevik Lyktberg
PRÄST

Dopminne i form av datum har jag inte.

Dock vetskapen redan som barn om tryggheten – tillhörigheten att vara innesluten i Guds famn. Gud som genom dopet givit sitt löfte om sin eviga närvaro och som räddar mig och bär mig genom allt ont.

Yvone Jürgenson
KYRKVÄRD
IDEELL MEDARBETARE

Jag har hela mitt liv varit "säker" på att jag döptes på Lasarettet i Flen. Efter stiftets lyckade dopfestival blev jag motiverad att ta reda på exakt datum för att kommande år kunna fira min dopdag. Riksarkivet i Uppsala gav snabb service och brevledes fick jag reda på att jag döptes i Flens kyrka den 23 april (fem månader gammal) av prästen Georg Kling – vad förvånad jag blev..! Var det för att min mor var med i kyrkokören?

Ett tack till min mor och far som lät mig bli kristen. Samma präst konfirmerade mig tretton år senare.

Magnus Jarnling
KYRKVÄRD
IDEELL MEDARBETARE

Jag minns inte mitt dop, då jag var tre dagar gammal. Men jag vet att jag döptes den 3 september 1968 i Södersjukhusets kapell. Jag blev framburen av min moster, medan min mamma och pappa satt i kapellets bänkrader.

Att jag är döpt betyder mycket för mig. Det betyder att jag i början av mitt liv bars fram inför Guds ansikte av kärlek och förundran över livets gåva. Vissheten om att mina närmaste människor bar fram mig och bad om att Gud skulle bära mig genom mitt liv gör mig rörd och varm i mitt hjärta. Löftet från Gud som uttalades högt: "Jag är med dig alla dagar till tidens slut", är ett löfte som bär mig. Jag kan vila i det att jag är

buren genom detta liv och in till nästa liv. Att ingenting kan skilja mig från Guds kärlek och att Gud ville mitt liv, är en stark övertygelse som ger mig kraft och trygghet.

Dopet ger mig också en känsla av gemenskap med alla döpta genom tiderna, vi har något gemensamt, vi har tagit emot Guds villkorslösa kärlek, den kärlek som Gud vill ge alla människor, utan undantag. Vi är alla kallade att vara Kristi lärjungar och ge vidare den kärlek som är av Gud till våra medmänniskor. Runt hela världen oavsett språk och kultur delar vi samma dop, det är en hisnande känsla av världsvid gemenskap.

Katia Lidell
PRÄST

Livets vatten i en dopfunt vittnar om att Gud är här.

Sv. Ps. 386

FOTO: HÅKAN FLANK

Min nu 18-åriga dotter och jag delar dopdag. Vi döptes i Gammelstads kyrka i Nederluleå församling i augusti 1994. Då var jag nästan 30 år och hade till slut nått den punkt där jag ville att mitt tvivlande, tvekande och sökande skulle bli något mer. Inte för att jag hade en färdig tro, men jag var redo att lämna de sökandes skara och sälla mig till de längtandes – om man nu kan formulera det så.

Tack vare en kyrkokör hade jag ju tillhört en kyrklig gemenskap i nästan tio år! Vad enkelt allt hade varit om jag bara hade varit döpt också... Jag brottades i årtal med det "orättvisa" i att jag, som inte döpts som barn och alltså inte fått dopets gåva gratis (av nåd på latin), på något sätt måste bekänna något för att få lov att bli döpt. Nattvarden är de döptas gemenskap, och min första nattvard minns jag naturligtvis väldigt väl. Det var okej, jag fick vara med – jag hörde till!

Nästan på dagen sex år efter min dopdag hände mig något som skulle kunna benämnas som en "frälsningsupplevelse". Gud i hela sin treenighet sträckte ut handen och jag tog emot – eller om det var tvärtom. Ömsidigt var det i alla fall. Sedan dess vet jag att jag tror.

Varför jag har velat döpa mina barn är väl uppenbart. Guds nåd är just gratis och utan villkor, krav eller tvång. Vår fria vilja har vi alltid. Att säga ja eller säga nej. Jag säger ja!

Kari Malmström
INFORMATÖR
KÖRSÅNGARE

Dopet har gett mig en kristen identitet, genom att vi genom dopet Dupptas i den kristna församlingen. Jag döptes i hemmet vid cirka två månaders ålder. Vid den tiden var det vanligt att man döptes i hemmet.

Jag säger att dopet innebär en kristen identitet, och det är något som jag fick klart för mig först i samband med konfirmationen och framförallt det efterföljande konfirmationslägret. Jag konfirmerades 1952 och då konfirmerades i stort sett alla ungdomar. Vi var en liten grupp konfirmander som deltog i konfirmandlägret på en av

stiftsgårdarna i Luleå stift. Konfirmationen är ju bekräftelsen av dopet och dagarna på lägret blev en så fin uppföljning med många samtal omkring livsfrågor och innebörden av att leva som kristen.

Kontakterna under lägret innebar för mig att jag fortsatte att delta i ungdomsarbetet inom församlingen.

Ing-Mari Laingren
KYRKVÄRD
IDEELL MEDARBETARE

dop för dig?

Ur Romarbrevet 6:3–5: "Vet ni då inte att alla vi som har döpts in i Kristus Jesus också har blivit döpta in i hans död? Genom dopet har vi alltså dött och blivit begravda med honom för att också vi skall leva i ett nytt liv, så som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. Ty har vi blivit ett med honom genom att dö som han skall vi också bli förenade med honom genom att uppstå som han."

För mig är dopet mycket viktigt. Jag är född in i den etiopiska ortodoxa kyrkan (del av koptiska kyrkan). Jag döptes när jag var 40 dagar gammal, det är vanligt enligt traditionen. Flickor döps när de är 80 dagar. Min far var präst i den ortodoxa kyrkan. Han vet hur viktigt dopet är både för vår egen frälsning och för kristenheten.

Eftersom jag är den förstfödde sonen blev det viktigt att jag döptes enligt den ortodoxa traditionen. Man höll en stor fest med många gäster och mycket sång och dans. I vår tradition är det vanligt att föräldrarna lägger det eviga ansvaret för barnets framtid i Guds händer – jag tillhör inte bara dem utan också Gud, som tar ansvar för mig. "Denna pojke, som jag bad om och som Gud har givit mig, lämnar jag nu tillbaka till Gud".

Mitt dop var så viktigt för mig och mina föräldrar att de gav mig namnet Tsagedngl, som betyder "den av Gud välsignade".

Mengeshatadesse Mekasha
VAKTMÄSTARE

Jag blev döpt när jag var åtta år gammal, i en frikyrka i Småland. Åh, vad jag gick och längtade till den dagen. Och så gärna jag ville bli döpt! Tänk att få stå vid "dopgraven" i vita kläder och säga att nu har jag valt att tillhöra Jesus. Jag var strålande glad, drypande blöt (och väldigt kissnödig) när pastorn välkomnade mig till församlingen och gemenskapen.

Senare i livet, när jag tvivlade på och ifrågasatte min uppväxt och min tro kunde jag inte riktigt förstå hur någon kunde tillåta att man ställde en liten pojke inför ett så komplicerat val. Hur kan man

veta vad det innebär att bli döpt vid åtta års ålder?

Idag inser jag att jag fortfarande inte förstår eller omfattar innebörden av mitt dop och att det kommer att förbli ett mysterium för mig. Men den där känslan av gemenskap, trygghet och tillhörighet finns fortfarande kvar. Jag känner idag en stor tacksamhet över att få vara en del av en sådan gemenskap – med Gud och med alla andra som delar samma mysterium.

Niclas Hjorth
ADMINISTRATIV CHEF

Jag var 6 månader då mitt dop ägde rum, i Järfälla kyrka, en kall oktoberdag.

Då jag alltid levte i mitt dop har detta inte berört mig nämnvärt under tidens gång. Men ju mer jag läst om dopet och ju mer jag förkovrat mig i mitt dop desto större nåd och frid känner jag över att vara omsluten av Herrens kärlek. En stor nåd och ett stort tack vilar ständigt över mina föräldrar som ville låta mig bli döpt som barn.

Cecilia Thunberg
PRÄST

Jag vet så lite om mitt

dop, jag tror att det var på ett sjukhus i Långsele där jag föddes. Min mamma har inte kvar dopintyget och är tyvärr dement så jag har ingen att fråga.

Att jag är döpt är jag glad för. Hade jag inte varit det så hade jag sett till att ordna med ett vuxendop – för jag bekänner och erkänner att jag har ett behov av något som är större än jag själv – av Gud. Jag ser min tro som ett erbjudande. Jag svarar på ett anrop/erbjudande som jag fått!

Kenneth Engström
KYRKVÄRD
IDEELL MEDARBETARE

FOTO: HENRIK BOKEDAL

Jag har alltid haft för mig att jag är att jag är döpt på BB. Men efter dopfestivalen blev jag blev nyfiken på hur det egentligen var, så jag ringde runt till mina äldre syskon och frågade: "Har du några minnen av mitt dop?". Min syster som är 88 år kom ihåg! Hon sa att vi hade en ceremoni hemma också. Min mamma hade en vacker glasskål som hon ville använda till vattnet. Och så kom det hem en präst som mamma var bekant med. Så om det nu var på BB eller hemma – döpt är jag definitivt! Glasskålen har jag aldrig sett – min syster berättade att hembiträdet tappade den när hon skulle bära ut den för att hålla ut vattnet!

Att vara döpt är en socialt viktig grej, tycker

jag. Det handlar om tillhörighet till kyrkan, om en fin ritual. För mina föräldrar var det viktigt att döpa oss barn, konfirmationen fick man göra som man ville med.

För mig är det självklart att vara döpt, och nu när jag är med i en kyrklig gemenskap är det ännu mer självklart.

Sven-Olov Lundberg
KYRKVÄRD
IDEELL MEDARBETARE

Ljuset bär oss. Gud är nära i ett litet barn som ser oss.

Sv. Ps. 744

I januari 1980 döptes jag i Västra Sallerups kyrka i Eslöv, ungefär två månader gammal. Jag döptes i samma dopdräkt som mina två äldre systrar, som min yngre syster senare också döptes i och som flera av syskonbarnen också haft vid sina dop.

Min mormor bar fram mig till dopet och mormor och morfar är antecknade som faddrar i dopbeviset.

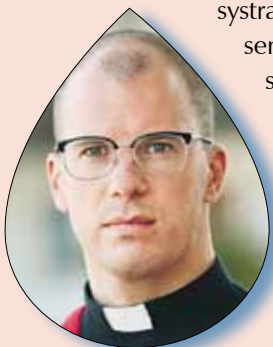
Jag blev tidigt engagerad i kyrkan och på den tiden hade dopet en svagare ställning i kyrkan än idag. Det var till exempel inte förrän man var konfirmerad man fick ta emot nattvarden. Detta har förändrats och haft stor betydelse för mig. Inte minst sedan jag blev präst och själv började döpa små barn har erfarenheten av vad dopet kan innebära djupnat.

Varje gång ett litet barn döps läses orden om hur vi behöver ta emot Guds rike som ett barn om vi vill komma dit in och på detta är de små barnen som döps tecken; på hur vi tas emot i Guds rike och hur vi behöver förhålla oss till livet för att kunna se det gudomliga. De små barnen som döps gör det utan

att kunna ta ställning, utan att kunna tala, gå, tjäna pengar eller något av det som vi ofta håller för viktigt. De döps förbehållslöst av Guds nåd och är tecken på hur vi behöver besinna Guds nåd livet igenom.

Varje gång ett barn döps påminns jag om att också jag en gång, av Guds nåd, genom dopet tagits upp i Kristi kyrka på jorden och tagit emot Guds bejakelse och eviga löfte. Det är ett löfte som jag delar med varje döpt människa i den kyrka som vare sig begränsas av tid eller rum, Kristi kyrka.

Pehr-Albin Edén
PRÄST

Det händer...

 Brännkyrka kyrka
med församlingslokaler
Göteborgsvägen 189-193, Älvsjö

Söndagsmessa/Högmässa
/Mässa med små och stora
Söndagar 11.00

Vardagsmessa
Torsdagar 08.15.

Frälsarkransmessa
Söndag 6 maj 18.00.

Öppen kyrka
Brännkyrka kyrka är öppen för
enskild andakt och ljusständning
alla dagar 9.00–15.00.

 Vårfrukyrkan
med församlingslokaler
Fruängens kyrkogata 1-7, Fruängen

Vårfrumässa/Söndagsmessa
/Mässa med små och stora
Söndagar 11.00.

Kvällsmässa
Onsdagar 19.00.

Sinnesromässa
Sista onsdagen/månad 19.00.

Öppen kyrka
Vårfrukyrkan är öppen för
enskild andakt och ljusständning
måndag–torsdag 09.00–16.00.

Café Kyrktorget
Öppet onsdagar 10.30–15.00.

Sopplunch 30:-
Onsdagar 12.30
Lunchmusik
Onsdagar jämna veckor 12.00
Lunchmessa
Onsdagar ojämna veckor 12.00
Fredsgruppens arbetsträff
Onsdagar 13.00–14.00

Qigong, meditation, bön
Torsdagar 09.00 *Terminsaavgift 300:-*

Fredsgruppens loppis
öppet torsdag, fredag, lördag
11.00–14.00.

Fruängens kyrkliga
syförening
Torsdagar jämna veckor
13.00–15.00.

För aktuellt veckoprogram se
Stockholms stifts samlade annons
i DN/SvD fredagar samt vecko-
annonsering i "Mitt i Söderort"
tisdag. Du kan också ringa vår
infotelefon 4471122 eller
besöka www.brannkyrka.org

Döden kommer att avbryta oss mitt i livet eller Något om den nya begravningslagen

Under lång, lång tid har vi sagt till människor att: "när vi förlorar en närstående, då är det inte bråttom. Vi har tid att tänka efter, tid att samla familjen och tid att fatta kloka beslut om hur vi vill att det sista avskedet ska utformas." Det kommer att vara alldeles sant även i fortsättningen.

Däremot kan vi komma att behöva prioritera annorlunda efter den första maj, då den nya begravningslagen träder i kraft. Tidigare gällde att man hade 60 dagar på sig från dödsfallsdagen till dess begravning och eventuell kremation skulle vara genomförd. Från och med maj gäller 30 dagar.

Skälen till förändringen är att statistiken visar att det, främst i storstäderna, tar längre och längre tid innan begravningen äger rum. Det leder till att de dödas kroppar får ligga länge på våra bårhus, vilket anses vara oetiskt och dessutom miljöovänligt då det kräver stora utrymmen med stark kyla.

sker runt omkring. Kanske får man flytta semestern eller boka om viktiga saker på arbetet? Döden kommer att avbryta oss mitt i livet.

Det kan också vara så att alla önskemål inte går att uppfylla inom den angivna tidsramen. I församlingen möter vi ofta önskemål om en viss veckodag för begravningen, eller en särskild präst, eller möjlighet att samlas till minnesstund i våra lokaler efteråt. Det kan bli så att man måste tänka efter vilket av dessa önskemål som är mest angeläget att uppfylla och välja dag för begravningen efter det. Självklart kommer vi att göra vad vi kan för att underlätta, men allt kanske inte går.

Precis som vanligt kommer det att finnas tid att träffa prästen och tala om sina önskemål. Men både prästerna och anhöriga behöver prioritera dessa samtal, annars rinner tiden och möjligheten ifrån oss.

Information om den nya begravningslagen och vad den betyder för oss kommer att dyka upp i olika sammanhang. Vårdguiden, som ges ut i Stockholm och delas ut till alla hushåll, kommer att skriva om detta i ett kommande nummer, anhöriga till personer som avlider på sjukhus kommer att få ett skrivet material med sig hem, och begravningsbyråerna är välinformerade. Du är naturligtvis också välkommen att ringa oss i församlingen, precis som tidigare.

Eva Abragi

Det finns fler goda skäl för att man inte ska vänta i onödan med den begravningsgudstjänst. För den som sörjer är det tungt att vänta. Bearbetandet av sorgen och förlusten fördröjs när det tar lång tid innan avskedet kommer.

Det kommer naturligtvis att vara möjligt att tänka efter, finnas tid att samla familjen och tid att fatta kloka beslut även i fortsättningen. Däremot är det inte säkert att det går att ta hänsyn till allt annat som

Vem är Jesus?

Ja, tänk vad spännande det vore att verkligen veta det. Men ingen av oss kan ha hela bilden av honom. Däremot har vi alla bilder, eller olika delar av Bilden av Jesus.

Under den här terminen har både verksamheter och enskilda personer i Brännkyrka församling och Älvsjökyrkan funderat över frågan: Vem är Jesus? Och man har försökt bidra med sina erfarenheter och sitt svar på olika sätt. Det har skapats, skrivits och målats i många olika sammanhang. Vill du bidra med din bild? Lämna in ditt bidrag, tillsammans med uppgifter om namn och hur vi kan nå dig, i någon av våra kyrkor senast den 22/4.

Den 29 april firar vi en ekumenisk temamässa i Vårfrukyrkan då vi tillsammans söker svar på frågan om vem Jesus är. Efter gudstjänsten går vi över i Mariasalen där vi har vernissage och tittar på alstren. Utställningen kommer sedan att cirkulera mellan våra olika kyrkor.

Nyfiken på vem Jesus är? Kom och var med. Det här är något för alla, i alla åldrar!

Eva Abragi

← Bibelstudiegruppen i skapartagen.

H-mollmässan i Brännkyrka kyrka våren 2012

Under våren har man kunnat höra delar av J. S. Bachs Mässa i h-moll i 11-gudstjänsterna i Brännkyrka kyrka. Det normala framförandesättet för denna musik är en två-timmeskonsert, som kramar musten ur både medverkande och åhörare. Att använda några satser av detta verk som gudstjänstmusik är ovanligt, och att göra en serie av det är unikt. Men det har gått alldeles utmärkt! Tre högmässor med Brännkyrka motettkör och instrumentalister samt två högmässor med solister och instrumentalister har det blivit hittills.

Mot slutet av sitt liv satte Bach ihop olika delar av tidigare kompositioner för att skapa en latinsk Missa tota, det vill säga tonsätta hela den romersk-katolska liturgin. Den första halvan, cirka en timme lång, består av 12 olika satser där texten är mässans Kyrie och Gloria. Den delen komponerades redan 1733 som den

första av fem protestantiska mässor, fast som hyllning till den nye katolske fursten av Sachsen. Den andra halvan, drygt en timme lång, är en blandning mellan återanvända kantatsatser och nykomponerad musik från sent 1740-tal. Bach fick aldrig höra verket i sin helhet: det framfördes för första gången mer än hundra år efter hans död.

Varför Bach satte ihop en komplett katolsk mässa när han själv var övertygad lutheran är det ingen som vet. Det kan finnas samband mellan Bachs ökande intresse för långa tematiska verk, som till exempel Goldberg-variationerna, Kunst der Fuge, och Musikalisches Opfer från samma tid. H-mollmässan kan också ses som ett intellektuellt och konstnärligt testamente där Bach demonstrerar alla olika kompositionstekniker han hade sysslat med under

ett långt konstnärsliv. Det finns också teorier om att verket var tänkt för återinvigningen av Hofkirche i Dresden, som var katolskt, eller för ett jubileum i Stefansdomen i Wien, som ju också var katolskt.

Söndagen den 22 april 18.00

framför vi större delen av detta kyrkomusikens förnämsta verk i Brännkyrka kyrka. Av 26 satser framför vi 19, några körsatser hoppar vi över. Som avslutning på vårens projekt, att använda h-mollmässan som den gudstjänstmusik den var tänkt att vara, hoppas jag att denna konsert blir en stor andlig upplevelse, både för medverkande och åhörare!

Robert Zelizi

Porträttet

Han brinner för mångfalden och religionernas möten

Pär Götefelt är pastor i Älvsjökyrkan, missionsförsamlingen på Långbrodalsvägen som Brännkyrka församling sedan flera år samverkar med. Att samtala med Pär är att tacka ja till en lågmäld inbjudan till dialog, där allvar och humor går sida vid sida. Ekumenik och religionsdialog – alltså relationer mellan kristna kyrkor såväl som mellan olika religioner – hör till hans stora intressen. Undervisning är ett annat. Livet har låtit honom utveckla allt detta, och om hörnet står nya oprövade vägar att trampa upp.

Pär kom till församlingen för fyra år sedan, och kommer att lämna sin tjänst nu i sommar. Han visste redan från början att uppdraget här var tidsbegränsat och på halvtid, och har kombinerat det med sin halvtid som lärare och biträdande rektor på Botkyrka folkhögskola.

– När erbjudandet dök upp hade jag inte haft församlingstjänst på 18 år och ville knyta tillbaka till min grund, förklarar han.

”Grunden” är gedigen. Pär är född in i en familj som tillhörde Missionskyrkan. Farfar var pastor, det betydde mycket.

– Jag följde med honom när han var ute och predikade. Sedan praoade jag som pastor när jag var 14 – till mina kompisars förtjusning, ler han.

Ekumeniken drivkraft

Det här var i Dalarna där Pär växte upp. Efter gymnasiet hoppade han på en ettårig utbildning inom Missionskyrkan, som ungefär motsvarar Svenska kyrkans volontärår.

– Jag var i Östersund i en mycket ekumenisk församling. Det var en missions- och baptistförsamling som nyligen gått ihop. Därifrån fick jag med mig hur nyttigt, viktigt och roligt det är att kristna församlingar samverkar. Vi gjorde gemensamma saker med Svenska kyrkan på Frösön, den lokala pingstförsamlingen – alla deltog.

Så gjorde han vapenfri tjänst i ett år och jobbade i hemförsamlingen Bjursås Grycksbo i ytterligare ett. 22 år gammal ville han ta tag i

Pär Götefelt vid Älvsjökyrkans dopgrav. Det blåa kruset är församlingens dopfunt.

teologin på allvar och gick en tre-årig utbildning till missionspastor.

– Utbildningen var gratis men man betalade för kost och logi. På den tiden blev man sedan placerad i en församling när man var klar.

Pär hamnade i Hallunda söder om Stockholm och slog ner bopå-larna där. Han gifte sig, skaffade hus och hem och fick två söner. I den lokala församlingen arbetade han i åtta år.

– Jag hade förmånen att få jobba ihop med en diakon med stor erfarenhet. Hennes förhållningssätt till människor lärde jag mig mycket av. Hon var bra på att möta också kyrkoovana.

Kyrkan låg verkligen mitt i byn, nära tunnelbanan och centrum.

– Jag fick med mig hur viktigt diakonin är – det är genom den kyrkan tar sig uttryck, oavsett om det handlar om att möta gamla, unga eller utsatta, säger Pär. Även i Hallunda samverkade vi mycket med Svenska kyrkan. Jag har alltid brunnit för ekumenik!

Ungdomsarbete och lärarjobb

Så blev Pär erbjuden en administrativ tjänst inom SMU (Svenska Missionskyrkans Ungdom) centralt. Han fick ansvara för

idéutveckling inom tonårs- och ungdomsarbete, och blev kontaktperson för de cirka 20 ungdomsledare som fanns utspridda över landet. Så småningom blev han förbundssekreterare för hela SMU.

1997 var det dags för scenbyte igen och nu slog Pär in på lärarbanan. Botkyrka folkhögskola ägs och drivs av fem lokala kyrkor: två missionskyrkor och tre syrisk-ortodoxa.

– De senaste dryga tio åren har en stor andel av eleverna varit muslimer. Det blir mycket religionsmöten och dialoger, berättar Pär och ler lite underfundigt:

– Från små ekumeniska möten med baptister och Svenska kyrkan i Östersund till det här – jag tycker att jag har rört mig rätt långt!

Parallella doptraditioner

Missionskyrkan bröt sig en gång ur Svenska kyrkan som en reaktion på hur Svenska kyrkan då fungerade. Fokus i det nya samfundet låg på individens tro och det personliga engagemanget.

Vad grundar medlemskap i Missionskyrkan?

– Att tro på Jesus Kristus som sin Herre och Frälsare, svarar Pär snabbt. Har man en kristen tro så bör man vara döpt, men det är inget krav.

I Missionskyrkan lever två parallella doptraditioner: barn-dop och dop efter bekännelse av egen tro. Just i Älvsjökyrkan har barn-dopstraditionen varit stark. Ändå byggde man en dopgrav i samband med renoveringen och tillbyggnaden på 90-talet.

– Dopsättet är inte det intressanta i Missionskyrkan, förklarar

”Det är nyttigt, viktigt och roligt att kristna församlingar samverkar.”

Pär. Alla ska vara välkomna, man kan döpas som spädbarn eller på egen bekännelse senare i livet. Nu har en tradition med dopförnyelse vuxit fram. Jag kan ibland ha med i en gudstjänst att fylla dopfunten och ge möjlighet att doppa fingrarna i vattnet för att erinra om vårt dop.

Många som är medlemmar i Missionskyrkan är också med i Svenska kyrkan. Pär har valt att inte vara det.

– Jag lämnade Svenska kyrkan när jag började jobba i Missionskyrkan. För mig handlar det om

respekt för en annan kyrka, och för min egen.

Eftersom släktskapet mellan kyrkorna är påtagligt och det ekumeniska samarbetet väl etablerat lokalt så råder en viss oklarhet hos många församlingsbor här i Brännkyrka.

– Det händer att folk som vill döpa hos oss tror att det leder till medlemskap i Svenska kyrkan, och då måste vi förklara hur det är.

Respekt för varandras tro

Nu väntar nya arbetsuppgifter för Pär. Vad vet han inte. När han slutar i Älvsjökyrkan hoppas han att hitta en heltidstjänst någonstans.

– Jag skulle nog inte vilja lämna Stockholm, jag gillar mångfalden, alla religionsmöten, dialogerna, säger han.

Pär är mycket intresserad av samhällsfrågor och politiska frågor, både på Sverigenivå och internationellt.

– Israel-Palestinafrågan är till exempel både intressant och viktig, både att känna till och att kunna argumentera kring, pratar om.

Han arbetar inom Sveriges Kristna Råd via en grupp i Missionskyrkan med hur kristna ska relatera till andra religioner.

– Det är jättespännande med sådana frågor.

Sverige är ett sekulariserat land, att vara bekännande kristen

är ingen självklarhet för majoritetsbefolkningen. När man då har en utövande kristen tro kan det mångkulturella och mångreligiösa mötet få en dimension och förståelse som inte alltid återspeglas i nyhetsmediernas rapporter.

– Vi möter andra med en annan tro, men vi möts i respekt för varandras tro, säger Pär. Folk med olika religioner finns ju, det är bara att förhålla sig till både som individ och kyrka. Och det är nödvändigt för ett gott samhälle!

Kari Malmström

FAKTA OM SVENSKA MISSIONSKYRKAN OCH ÄLVSJÖ MISSIONSFÖRSAMLING

1878 Svenska Missionsförbundet bildas 2 augusti.

1880 sänds den första missionären till Ryssland.

1910 bildas Älvsjö missionsförsamling.

1926 är Missionsförbundet som störst, 115 498 medlemmar i 1579 församlingar.

1951 års religionsfrihetslag bidrar till att Missionsförbundet blir en öppen kyrka.

1953 stor ombyggnad av Missionskyrkan på Långbrodalsvägen.

1956 SMU – barn och ungdomsarbetet börjar ett mer utåtriktat arbete.

1993 och 1994 gemensam tidning och pastorsutbildning med Baptistsamfundet.

1993 Omfattande renovering och tillbyggnad av Älvsjökyrkan.

2003 byter namn till Svenska Missionskyrkan.

2011 bildar en ny kyrka med Baptistsamfundet och Metodistkyrkan i Sverige. /Pär G

Bästa sättet att bjuda in till dop!

Den 19 februari döptes Zojka, Ricardo och Silvia i Brännkyrka kyrka. De är de yngsta skotten i en syskonskara på fyra, och mamma Anna fick inte till det med dop när de var i den ålder då de flesta barn i Sverige döps. Församlingens diakon Éva, som Anna träffar då och då för samtal, berättade om möjligheten att döpas också senare – och att församlingen står för dopkaffet! Anna slog till direkt.

– Man vill ju ha sina barn välsignade. Det känns så bra nu! Jag har mer ro i min själ när jag vet att de är döpta, säger Anna. Jag ville gärna döpa barnen när de var små, men det var så mycket runt omkring. Jag orkade inte samla hela släkten, göra en stor fest, och dessutom kändes det fel. Budskapet med dopet kommer inte fram, det blir bara fokus på festen.

Dessutom kostar det att ha en stor fest, vilket inte alla har resurser till. Hindren kan vara många.

Vill vara en möjlighet

Men dopet vill vara livets möjlighet – inte en begränsning. I vintras gick församlingen ut med erbjudandet att ordna med dop för en eller flera familjer i samma gudstjänst, följt av gemensamt ”dopkyrkkaffe” som församlingen ordnar. Blev det inte av då så kan det bli av nu!

– Det lät så himla bra, precis vad jag ville ha. Jag behövde inte göra något mer än att komma hit med barnen, helt underbart. Det här med att bjuda in till dop utan krav på arrangemang och fest – som man kanske tror finns där – det är en kanonidé, tycker jag!

Dopsamtal och psalmval

Annas äldsta barn Jasmin är 17 idag och döptes tre månader gammal, som man ”brukar”. Det kän-

Från vänster Ricardo, mamma Anna, Zojka, Silvia och diakon Éva vid dopfunten i Brännkyrka kyrka.

FOTO: HÅKAN FLANK

des bra för Anna då, men med de yngre var läget i livet annorlunda.

– Jag tror att de flesta har bilden av att man bara kan döpa bebisar. Men det är nästan bättre när de kan säga ”ja” eller ”nej”, funderar Anna.

Hon har själv en levande tro och döptes i samband med konfirmationen. Hon vet att hennes föräldrar pratat om dop men att det aldrig blev av.

Anna träffade prästen Pehr-Albin i dopsamtal inför barnens dop. De pratade igenom vad som skulle hända, valde psalmer.

– Vi sjöng ”Härlig är jorden”, som jag valde för min pappas skull – han skulle ha blivit jätteglad om han fortfarande levte... Och han hörde oss nog ändå!

Greps av det heliga

Lite nervös var hon på dopdagen.

– Mina barn kan vara minst sagt livliga...! Men de förstod på något sätt när vi kom in i kyrkorummet. De var knäpptysta och greps liksom av det heliga, blev tagna av miljön och kände att det här är en plats där man tar det lugnt.

– Men sedan på dopkaffet förde runt som en terroristgrupp, fnissar hon.

De medarbetare som var i tjänst deltog både i gudstjänsten och i det efterföljande dopkaffet. Diakon Éva var egentligen ledig, men tog sig tid ändå.

Livslångt abonnemang

Barnen har sina nyligen förvärvade dopbevis vid sina sängar, ganska ofta vid läggdags tänds dopljusen och man pratar en stund om dopet.

– Man kan inte tända ljusen varje dag, då försvinner det heliga och exklusiva, men vi har gjort det då och då. Och barnen har lärt sig alla bokstäver som finns på dopbevisen, berättar Anna.

Jasmins dopljus är nedbrunnet sedan länge. Anna blir jätteglad när hon får veta att som döpt i Svenska kyrkan så har man ett ”livslångt abonnemang” på dopljus. Det är bara att komma till sin församling och hämta ett nytt. Oavsett församlingstillhörighet just där och då, och oavsett när i livet man är döpt.

Kari Malmström

Mitt dop har gett mig styrka

Eva Andersson

Ideell medarbetare, körsångare

Den 2 december 1965 döptes jag i Lugnås kyrka utanför Mariestad. Min far bar stolt in mig i kyrkan, min mor kom bredvid i en grå vacker klänning i spets, far i kostym.

Nästan hela min släkt var där, både från fars och mors sida. Jag fick mina namn: Eva Maria Birgitta Andersson och duvan kom ner och välsignade mig. Där började min relation med Gud. Det är en gåva att bli döpt i Svenska kyrkan, man får en tillhörighet.

Senare började jag sjunga i Bresäters kyrka och det gav mig styrka att sjunga och glädje. Jag konfirmerades i Bresäters kyrka med alla i klassen och parallellklassen. För mig betydde konfirmationen mycket, en möjlighet att få lämna bekymren och kunna gå vidare. Att leva i tro, hopp och glädje.

Efter nian utbildade jag mig inom konsumtion och storkök och arbetade som servitris i många år. Jag flyttade efter var jobben fanns, det blev sammanlagt 43 arbetsplatser i allt från Fiskebäckskil till Stockholm.

Jag har haft otur med hälsan. Jag har varit med om tre bilolyckor som bland annat gett mig whiplash och hörselproblem. Jag har klarat flera sjukdomar och operationer och lyckats komma tillbaka varje gång. Det är nog så att jag har varit nära döden flera gånger, men jag har överlevt! Där tror jag absolut att Gud har gripit in.

Så småningom studerade jag på Komvux i flera år, jag ville komma vidare i livet. Men oturen var framme igen. Bredvid studierna arbetade jag i Stadshuset (där jag hann med två Nobelmiddagar) och en dag föll jag framlänges bärandes på en pappkartong. Jag såg inte en kant i Blå hallens stengolv och fastnade i den. Då jag föll blev det för mycket för min kropp.

Jag ville inte lyssna på kroppen utan kämpade vidare. Gick friskvårdslinjen för att bli friskvårdskonsult – och det var väl då som jag insåg att min kropp är ”utbränd”. Jag kunde inte arbeta längre.

En dag gick jag till Klara kyrka och blev påmind om mitt dop!

Jag fick en inre styrka samtidigt som tårarna trillade ner mot kinderna. Tårar av skam över att inte ha en familj och att inte finna ett jobb, ja, vilket jobb skulle jag orka??

Det tog tre år innan jag tog mig till kyrkan här i min församling. Jag gick på qigong i flera år. Hela tiden så ledsen att inte orka ett arbete och kroppen värkte av skador jag fått i nacken och ryggen som klämmer nerver både här och där. Jag får kämpa för orka höra vad alla säger. Ibland anstränger jag mig så att jag somnar av total utmattning. Det märks inte alltid på mig, men jag kämpar för att finnas till just här just nu!

Jag pratade med Maria som är diakon om sång i kyrkan. Och jag började sjunga i Fruängskören i Vårfrukyrkan där Peter är körledare. Och Maria hade diskussionskvällar om Jesus där jag deltog. Numera är jag med på en massa saker.

Jag grannar fortfarande på vad jag ska orka arbeta med i mitt liv. Jag gillar färg och form, hav, blommor och träffa människor och god mat! Som ideell medarbetare här i församlingen kan jag ändå göra en insats. Jag vill bidra, jag vill ge trygghet, jag vill hjälpa. Men har en kropp som inte orkar det jag vill och hamnar i konflikt med både sig själv och samhället.

Jag har insett att ett liv i tro, hopp och glädje är det enda rätta. Mitt dop har gett mig styrka och att få komma till en församling där jag känner mig välkommen och delaktig, det är en enorm glädje för mig!

Nästa tillfälle till dop tillsammans med andra

och där församlingen ordnar med kaffet är söndagen den 13 maj klockan 14.00 i Brännkyrka kyrka. Blev det inte av, av en eller annan anledning, så kan det bli av nu. Det är aldrig för sent! Kontakta vår bokning på telefon 447 11 10, så hjälper vi dig vidare!

Brännkyrkabladet

INFORMATION FRÅN SVENSKA KYRKAN BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING
REDAKTÖR: KARI MALMSTRÖM • ANSVARIG UTGIVARE: EVA ABRAGI
UPPLAGA: 22 200 • TRYCK: V-TAB
DISTRIBUTION: POSTEN

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING STÖDJER:

